

Fortsättning band nr 1 sid 2.

Pelle : Ja, Folke Du hade ett par historier till om Zacke.

Vi har talat tidigare om ärret, som Zacke hade på läppen. Du kan berätta bakgrunden om hur det kom till.

Folke : Den här händelsen inträffade före min tid tillsammans med Zacke och jag har alltså bara hört den berättas i andra hand. Den skulle ha inträffat under flygkompaniets tid på Malmslätt. Där hände det att man baserades på Hästholmen för skjutövningar. Det var i augusti månad och officerarna hade ordnat en kräfts-kiva till vilken man även bjudit in provinsialläkaren i trakten. Man höll till på herrgården Stora Höga, i trakten av Hästholmen dit officerarna ofta var inbjudna. Zacke var flotttiljens pyrotekniske officer och hade hand om flotttiljens raketer och signalpistolammunition och dyligt. För att förhöja glädjen på kräfts-kivan lovade Zacke att bjuda på fyrverkeri. Kräfts-kivan gick till som vanligt med både mat och dryck i stora mängder och sedan kom stunden, när Zacke skulle bränna av sitt fyrverkeri. Han tänkte väl inte så mycket på riskerna utan tog lådan med raketerna och bengaliska eldarna i famnen. Och så tog han en stor cigarr i munnen och gick bort till andra sidan gräsmattan, där han skulle ställa upp fyrverkeriet. På vägen dit råkade det falla lite glöd ner bland raketerna. Dom tog eld och en raket for upp genom läppen på Zacke svedde av ögonbrynen och gjorde honom svart som en neger i ansiktet. Zacke släppte ifrån sig det andra av lasten och kommenterade kort: "Det var en djävla smäll!" Kamraterna rusade till och såg att han blödde och var illa däran. Bland kamraterna var ju även provinsialläkaren, som hade sin läkarväska med och sa: Vi går in här i huset, så skall jag försöka sy ihop Dig. Zacke lades upp på ett bord och böjd över honom stod provinsialläkaren och försökte sy ihop läppen. När han hade hållit på en stund tittade Zacke på honom och sa: Syr Du utan tråd Din djävel! Så småningom blev läppen i alla fall ihopsydd. Men som minne av den händelsen hade Zacke så länge han levde ett stort ärr på överläppen. Det ärret användes som en varning

Folke : och ett bevis på när humöret steg och närmade sig kokpunkten för då blev ärret blårott. Och då visste man, att då var det tid att tala om något annat. Det var en bra signal.

Pelle : Det går många historier om Zacke. En vet jag särskilt, som har gått i olika versioner.
Zacke skulle en kväll gå på bio. Nu råkade han hamna på en biograf, som var nyrenoverad och hade fått moderna stolar, där sitsen fälldes upp av sig själv, när man reste sig. Förra gången Zacke var på den här biografen var där fasta bänkar, så han visste inte om den här fi-
nessen.

Zacke kom in, satte sig på sin plats. Men efter en stund tyckte han det blev för varmt för han hade ytterkläderna på sig så han reste sig för att ta av rocken. Då fälldes sitsen upp utan att Zacke märkte det. När sedan Zacke satte sig, så satte han sig med ett brak på golvet. Ärret blev högrött och med en vilt stirrande blick vände han sig om och gav den bakomsittande inte ont anande besökaren en snyting och röt: "Djävla dumt skämt.!"
Zacke hade ju mycket kort stubin.

1942 hade vi en svår isvinter i Skåne. Den har Du Folke ett minne att berätta om.

Folke : Det minns jag väl. Vi låg på Rinkaby och jag var adjutant åt Zacke. Vi satt i flygvapnets villa på nedre botten vid flygfältet där vi hade vår expedition och även ett litet mässrum. Det var mycket snö och snöröjningen var dålig på den tiden, så vi kunde inte flyga. Det var kallt och snöstorm - inte en vanlig snöstorm utan en isande kall vind från havet. Zacke satt vid sitt lilla skrivbord. Det var alldeles rent, inte ett papper fanns på det. Han hade ett fönster mittemot sig och genom det såg han ut över den snöiga Rinkabytrakten.

Jag satt i andra ändan av rummet vid mitt lilla bord och på det fanns inte heller några papper. Tiden gick och så småningom tyckte väl Zacke att något skulle

Folke : hända, så han tittade på mig och så så han: Vi ska
 forts åka skidor. Jag tyckte att det var inte något vidare
 väder för skidåkning men jag svarade: Ja chefen. Och
 så gav jag mig iväg och förberedde mig. Jag tog på mig
 anorak och vintermössa och för att vara riktigt säker
 även vinterhandskar och flyggglasögon, för det blåste
 småspik. När jag sedan skulle spänna på mig skidorna
 och Zacke kom ut, så såg jag till min häpnad, att Zacke
 var bara iklädd vanlig uniform med vapenrock och det
 enda, som han tagit på sig var flygtjänstmössa sommar
 och vantar.

Sedan gav vi oss iväg, Zacke i täten och jag efter.
 Han gick rakt emot vinden. Det blåste från havet, så
 vi fick gå framåtböjda, men Zacke stegade envist på.
 Vi gjorde en tur på ungefär tre km från fältet och när
 vi kom tillbaka så var Zacke en syn för gudar därför
 att han var helt igensnöad i ansiktet. Ögonbrynen var
 flera cm tjocka av is och snö och från näsan hängde is
 ända ner på överläppen. Men han bara stampade av sig
 snön och sedan fortsatte vi, som om ingenting hade hänt.
 Jag tyckte det var imponerande av honom och har länge
 grubblat på varför han gav sig iväg på den turen och
 varför han var så illa utrustad. Jag skulle föreställa
 mig att det var en motvikt mot stillasittandet och att
 ingenting hände. Det kom liksom en explosion. Sedan såg
 att vädret var dåligt. Men envis, som han var, så skulle
 han inte ge upp utan skulle genomföra det. Det hörde till
 den tidens uppfattning.

Pelle : Lennart, Du har ett minne från en orienteringstävling,
 som också visar Zacks hårdhet.

Lennart: Som vi alla kommer ihåg, så var idrott obligatorisk för
 för all flygande personal. Och varje frödag skulle vi
 springa orientering.

Vi låg på Rinkaby vid detta tillfället och kördes med
 buss upp till Göinge för att springa en orientering på
 c:a 9 km.

Lennart: Jag hade sprungit till strax före sista kontrollen, då
 forts jag kom till en bäck. Där satte jag mig, tog av skorna
 och stack ner mina illa åtgångna fötter i vattnet. Under
 tiden jag satt där, så kom Zacke springande. Han stannade
 och frågade vad jag gjorde där. Jag sa att jag hade gjort
 mig illa i fötterna och behövde svalka dem ett tag. Det
 tyckte Zacke var alldeles utmärkt, så han satte sig vid
 sidan om mig. Vi satt och pratade en stund. Men sedan
 tyckte jag, som suttit längst, att det var dags att fort-
 sätta, så jag reste mig, tog på mig och tittade på kartan.
 Då sa Zacke: Vilken väg ska Du ta?
 Jag svarade, att jag tar stigen bort till vänster. Det visade
 sig att jag kom direkt till sista kontrollen och sedan
 direkt till målet, som ej lå så långt bort.
 När jag kommit fram, klädde jag om, fick saft och bulle
 och var klar att åka därifrån med bussen, när Zacke kom
 mot målet.
 Då kunde jag inte låta bli att springa lite ivägen för
 honom, så att han skulle se mig. Jag var ju minst en halv
 timma före honom i mål. Men Zacks enda kommentar var:
 Du sprang visst rätt!
 Som vi ser, gav sig Zacke aldrig. Och han var i vanliga
 fall en mycket duktig orienterare. Han var också road av
 och deltog själv i olika sorters idrotter. Särskilt road
 var han av att spela tennis. Det spelade han ända fram
 till sin död.

Pelle : Jag har ett minne av Zacke från en av tennisbanorna vid
 idrottshallen i Ängelholm, när Zacke var pensionerad.
 Zacke var inte särskilt road av sina chefer utan höll
 gärna lite distans till dem.
 En dag när vi spelade flygvapenmästerskapen i tennis
 vid idrottshallen kom Zacke dit för att titta på. När
 jag stod och pratade med honom, kom dåvarande CFV med sin
 adjutant gående. Zacke frågade: Vem är det? Jag svarade
 att det var CFV med sin adjutant.
 Zacke tittade på dem och så sa han: Åh, fy faen. Då går
 jag hem. Och så gick han därifrån.